

Kunde var han endda saa gavmild med Morfinen, at Hr. Søholm sov til højt op paa Formiddagen, som om han aldrig skulde vaagne mere.

Tilbagerejsen til København maatte alligevel opsættes. Paa Morfinrusen fulgte et ret alvorligt Ildebefindende, og midt om Natten kom hele Huset igen paa Benene, og Lægen blev i Huj og Hast hentet, fordi Hr. Søholm efter en heftig Opkastning havde faaet et Afmagtsanfald. Med uforstyrrelig Sindsro gav Doktoren ham nu et oplivende Middel, og var ogsaa denne Gang saa rundhaandet med Medicinen, at Patienten efter et Par Timers Forløb rejste sig med et Brag op i Sengen og forlangte noget at spise.

»En Bøf med Løg, Rasmussen! Jeg er sulten som en Liggehøne. Sig i Køkkenet, at de skal rubbe sig!«

Endnu sad Dødsangsten ham dog i Kroppen, og da han op ad Formiddagen paany fik et Besvimelsesanfald og følte den kolde Sved paa Panden, lod han sende Vogn efter Præsten for at blive berettet. Det var længe, siden han sidst havde været til Alters. I København kunde han daarligt afse Tid dertil for Forretningen; men da han nu var nødt til at blive her en Dag endnu, vilde han benytte Lejligheden til at faa sig assureret for alle Tilfælde.

Først da Vognen var kørt, fik Damerne at høre af Tjenestefolkene, at Præsten hed Gaardbo og var